Выходить у Львовѣ що дня (krôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно 45
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 96. | Нинѣ: гр. † Якова; рим. Панкрат. | Завтра: гр. Іеремиѣ пр.; рим. Сервація | Четверъ 30 цвѣтня (12 мая) 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 27 м.; захôдъ 7 г. 26 м. Баром. 763 терм. + 21·4° + 12 6°. | Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

II.

Въ попереднôмъ показали мы на примѣрѣ, якъ въ одной, найбôльшôй части нашои суспôльности не достае почутя спôльности интересôвъ и яка пануе въ нѣй байдужнôсть про свое власне матеріяльне добро. Колижъ теперь розглянемось дальше въ сѣмъ напрямѣ, то побачимо знову тй самй проявы. Возьмѣмъ н. пр. свѣтску интеліґенцію.

Правду сказавши, у насъ свѣтскои интеліґенціѣ майже нема що й брати въ рахубу, бо она не то що дуже нечисленна, але ще й розôрвана на всѣлякй клясы такъ, що годѣ ѣй и думати о якôй спôльности. Але якъ разъ то, що она розôрвана, есть доказомъ недостачѣ тои спôльности. Бо возьмѣмъ хочь бы такй клясы, якъ учителѣ шкôлъ середныхъ и шкôлъ народныхъ. Що стоить имъ на перешкодѣ, щобы они якось спôльно дбали про свои интересы матеріяльнй, щобы собѣ закладали до помочи якйсь товариства, котрй могли бы улекшувати имъ жите и забезпечувати будучнôсть? А кôлькожъ то есть Русинôвъ урядникôвъ всѣлякихъ катеґорій та адвокатôвъ, а чи есть межи ними яка звязь, чи почувають ся они до якои спôльности интересôвъ? Гублять ся такъ, що й слѣду зъ нихъ не видко. Часто оденъ о другôмъ въ тôмъ самôмъ мѣсци навѣть не знае, хто вôнъ, а якъ же теперь мають они собѣ якось спôльно помагати? Ще въ бôльшôй мѣрѣ можна то само сказати и о людехъ зовсѣмъ независимыхъ, котрыхъ впрочôмъ есть найменше. А якъ нема звязи, нема духа спôльности межи поодинокими клясами интеліґенціѣ, такъ не мае ихъ и въ цѣлôй интеліґенціи. Наша интеліґенція блукае сюды и туды, кидае ся въ одну и другу сторону и шукае собѣ всюды деинде, де лишь може, рады и вôдрады въ своѣй нуждѣ матеріяльнôй, лишь не въ собѣ самôй.

Возьмѣмъ же теперь дальшй, менше интеліґентнй або й зовсѣмъ неинтеліґентнй верствы нашои суспôльности; гляньмо на наше мѣщаньство и селяньство. Тутъ вже ажь сумъ бере дивитись на нихъ. То люде заголюканй, переполоханй, люде самй себе не тямущй, ба люде й зовсѣмъ темнй; у нихъ вже о зрозумѣню спôльности интересôвъ не може бути й бесѣды. У иншихъ народôвъ — щобы не далеко шукати, хочь бы у Полякôвъ — мѣщаньство и селяньсто — н. пр. Мазуры — зовсѣмъ инакше держить ся. Тй верствы у иншихъ народôвъ, хочь бы и такъ само мало просвѣченй, а всежь таки вже зъ якоись, чи природнои навычки чи зъ традиціѣ народнои, чують въ собѣ якогось духа спôльности и едности. Подивѣмъ ся н. пр. на тыхъ кольоністôвъ, що жиють межи нами. Мазуры приходять цѣлыми громадами и спôльно беруть ся до дѣла. Нѣмецкй кольоністы, вôдъ коли у насъ, а не стратили свого духа спôльности. Громада Нѣмцѣвъ держить собѣ спôльно и священика и учителя спôльнымъ коштомъ, будуе школу и церковь, та не чути, щобы коли нѣмецкй громады сварили ся задля церкви або школы та грозили переходомъ на иншій обрядъ, або щобы процесувались задля школы. А прийде яка пильна робота въ поли або спаде на громаду яке нещасте, всѣ собѣ спôльно помагають. А вже найлѣпшимъ примѣромъ спôльности интересôвъ могли бы намъ послужити таки нашй жиды.

А якъ же то инакше дѣе ся серед нашого мѣщаньства и селяньства! Анѣ слѣду якоись звязи, якогось духа спôльности, ба противно, проявляесь навѣть якъ бы якесь стремлене до розлученя до незгоды. Оденъ хоче бути вôдъ другого лѣпшій, оденъ вôдъ другого розумнѣйшій, оденъ другому завидуе и готовъ хочь бы и зъ лихимъ получити ся, щобы лишь свого брата побороти. Де у насъ по мѣстахъ есть еднôсть межи мѣщаньствомъ? Ще по маленькихъ мѣсточкахъ есть еѣ трохи бôльше, але вже по середныхъ мѣстахъ дѣлять ся мѣщане и старають ся навѣть ношею себе вôдъ другихъ вôдрôзнити. Середъ такихъ обставинъ о якихсь спôльныхъ предприемствахъ, о спôлкахъ промысловыхъ та торговельныхъ не може бути й бесѣды. Кождый робить на свою руку и оденъ противъ другого. Най бы хочь оденъ другому не шкодивъ, коли бо и безъ того не може у насъ обôйти ся.

А якъ бувае по сѣльскихъ громадахъ? Тамъ найчастѣйше дѣлять ся люде на богачѣвъ и бѣдныхъ и оденъ дивить ся на другого завистнымъ окомъ. Нема згоды и едности навѣть въ загальнôмъ нещастю. Горить

Дѣдъ Онѣфро.

Зъ польского — Ґерарда Узембла.

Що недѣлѣ и свята пôдъ церквою, а въ будний дни на улици въ мѣсцяхъ, де найбôльше людей ходило и де поліція не боронила, стававъ безъ шапки, шептавъ молитвы, ну, й руку наставлявъ. А щожь було дѣяти? Колись працювавъ на селѣ, наймавъ ся якъ кождый паробокъ на рôкъ до богатшихъ господарѣвъ, котрй давали ему харчь, одежу, та ще щось й платили, але то було давно, таки вже дуже давно. Дѣдъ Онѣфро неначе крôзь сонъ бачивъ тй часы, коли оравъ, косивъ и сѣявъ, а за те було у него добре въ тямцѣ мѣсто, въ котрôмъ Богъ знае вже вôдъ коли живъ прошеныммъ хлѣбомъ. Въ мѣстѣ бôльше людей, то й сердецъ милосердныхъ мусить бути бôльше, такъ мѣркувавъ собѣ Онѣфро, коли вже нѣхто не хотѣвъ его брати на службу и вôнъ покинувши село забравъ ся до мѣста. Тутъ зразу ще працювавъ, бувъ черезъ кôлька лѣтъ сторожемъ на передмѣстю, а коли остаточно его, бувшого хлѣбороба, признали за нездôбного хочь бы й замѣтати подвôре та ходити за мельдунками, плюнувъ на все и ставъ дѣдомъ. Що правда, державъ ся крѣпко, а передъ товаришами зъ пôдъ церкви каже, що то лишь неправда людска тому винувати, що вôнъ пôшовъ на жебры; мимо того сваривъ ся зъ ними завзято за кождый грôшь, що имъ кинула милостива чи побожна рука та не давъ зробити собѣ кривды. На крывду и неправду людску нарѣкавъ вѣчно, ба! й о нѣчôмъ не говоривъ нѣколи, якъ лишь все бувало зачинае зъ того кôнця свою бесѣду, кôлько разôвъ по жебранинѣ черезъ цѣлый день зôйде ся до о того шельмы Дувида зъ своими товаришами. Дувида прозивавъ шельмою, бо вôнъ не все наливавъ ему пôвкватирку по самъ край, а на боргъ то вже таки нѣколи не хотѣвъ дати.

Черезъ неправду людску ставъ отже дѣдомъ, але дѣдомъ, що знавъ собѣ честь, що волѣвъ працювати, якъ ходити за подайнымъ, що знавъ моральну вагу працѣ а милостинѣ. Може тому то й бѣдувавъ, бо хто то знае, що тамъ дѣяло ся у дѣда въ серци; то лишь певна рѣчь, що вôдчувавъ заедно потребу жалувати ся на свое положене.

Коли не жалувавъ ся, то говоривъ молитвы безъ памяти, бо то бувъ теперь его промыслъ. Га! такъ то вже на свѣтѣ, нѣчого за дармо, а коли ему хто тыкавъ якій грôшь въ руку, то домагавъ ся молитовъ за него.

Одного разу, а було то рано въ зимѣ та ще й снѣгъ падавъ, молить ся Онѣфро на скрутѣ однои улицѣ за живыхъ и усопшихъ, ажь тутъ станувъ передъ нимъ якійсь панокъ порядно одягненый, въ бобровôмъ ковнѣри и баранковôй шапцѣ, та почавъ ему пильно приглядати ся.

Дѣдъ похиливъ голову и шепче дальше отченашѣ та наставивъ поморщену руку зъ благаючимъ поглядомъ.

Однакъ не капнуло нѣчого; его лишь спытали:

— Ну, якъ дѣдусю, студено вамъ?

— Студено, паноньку. — Отче нашь иже еси на набесѣхъ... хлѣбъ нашь насущный даждь намъ днесь...

— А коли вамъ студено, то можебъ вы пôшли до мене?

Дѣдъ выдививъ ся якъ дурный и перервавъ свои молитвы.

— Заробите собѣ... ще й нагодую, сказавъ той панъ.

Нашь Онѣфро таки ажь здурѣвъ и самъ не знавъ, що вôдповѣсти: такъ несподѣване и дивне выдалось ему то предложене. Вкôнци почухравъ ся въ голову и ледви выговоривъ:

— Выбачте, що спытаю; яку дасьте менѣ роботу?

— Нѣякои, лишь сидѣти, такъ зо два ранки. Коли згода, то ходѣть!

чіясь хата, то каже другій: «Або то моя? Нехай люде ратують, а менѣ яке дѣло? Знайде ся кôлькохъ, що радй бы заложити читальню, то заразъ знайде ся ще бôльше, що будуть тому противнй. Навѣть церковь дуже часто не годна всѣхъ получити и довести до згоды. Одно, що тутъ всѣхъ сполучае, то найчастѣйше хиба коршма, и она то дуже часто въ громадѣ верховодить.

Мы тутъ кидаемо лишь маленькій шкіцъ нашои нужды суспôльнои, а варто бы, щобы хтось ее основнѣйше розслѣдивъ и розôбравъ, бо въ нѣй по нашôй думцѣ лежить и вся наша нужда матеріяльна и моральна, весь нашъ розладъ полїтичный и національный. Коли такъ близше приглянемось нашôй суспôльности, то побачимо наглядно, що намъ недостае духа спôльности и згоды, що у насъ нема змыслу до спôльнои працѣ и що всему нашому лиху таки мы самй найбôльше виноватй. Щожь дивного, що вôдтакъ чія не будь рука може выкликати середъ насъ роздоры и борбу партійну? Мы кличемо всѣ: Згоды! згоды! а не знаемо, де ее шукати, бо не знаемо, де лежить причина незгоды. Той невôдрадный станъ середъ поодинокихъ частей нашои суспôльности, вôдбиваесь и на цѣлôмъ нашôмъ житю суспôльнôмъ, національнôмъ и полїтичнôмъ, а найбôльше видко его на нашихъ институціяхъ и въ нашôмъ житю публичнôмъ, о чôмъ иншимъ разомъ поговоримо.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ поставивъ пот. Кляичъ внесене въ справѣ стабілізаціѣ шкôльныхъ инспекторôвъ окружныхъ въ Дальмаціи.

Опôсля розпочалась дебата надъ предложенями правительства въ справѣ вѣденьскихъ будôвель комунікаційныхъ. Референтъ комісіѣ буджетовои Русъ вносивъ, щобы сей проектъ приняти. До голосу записали ся були противъ: Ґесманъ и Люеґеръ (оба послы вѣденьскй), Кафтанъ и Лаґіня; за проектомъ: Гербстъ, Ліхтенштайнъ, Козловскій, Гавкъ и др. — Першій промавлявъ пос Кафтанъ. Бесѣдникъ признававъ велике значѣне Вѣдня яко резиденціѣ але старавъ ся выказати, що проектъ тыхъ будôвель есть зовсѣмъ недозрѣлый и кошты его не дадуть ся обчислити. Вôнъ голосувавъ бы впрочôмъ за субвенцією на тй будôвлѣ, колибъ такй користи якъ Вѣдень одержали й иншй краѣ коронни, головно же Прага. — Пос. Гербстъ старае ся выказати, що вѣденьскй будôвлѣ комунікаційнй суть важнй зô взглядôвъ на загальнодержевнй и войсковй интересы. Межи Вѣднемъ а краями коронными нема нѣякихъ противностей. Впрочôмъ треба дати й робôтникамъ заробити. — Пос. Ґесманъ доказувавъ, що будôвлѣ тй предпринимають ся лишь зъ конечности заробку и длятого треба робôтникамъ забезпечити 1 зр. 30 кр. денной платнѣ. При тôмъ высказавъ бесѣдникъ обаву, що й словацкй робôтники готовй ще щось у Вѣдни заробити.

Опôсля промавлявъ міністеръ комунікацій Бакегемъ, и въ довшôй бесѣдѣ выступивъ въ оборонѣ проекту. Міністеръ доказувавъ, що теперѣшна комунікація у Вѣдни есть недостаточна. Бѣднѣйша часть жителѣвъ дôстане черезъ тй будôвлѣ заробокъ, а для дешевыхъ и здоровыхъ помешканъ знайде ся бôльше мѣсця. Роботы у Вѣдни выйдуть въ хосенъ для цѣлои державы, бо пôднесуть ся торговля и промыслъ. Вѣдень чекають певно щаслившй дни. Вкôнци заповѣвъ міністеръ, що й Прага одержить такй будôвлѣ коштомъ державы.

По міністрѣ промавлявъ ще пос. Лаґіня зъ Истріѣ, котрый доказувавъ, що Вѣдень повиненъ бути дѣйстно столицею цѣлои державы, значить ся, каждый австрійскій горожанинъ, скоро стало проживае у Вѣдни, повиненъ бути и горожаниномъ мѣста. Бесѣдникъ жалувавъ ся на злу комунікацію въ Истріи та на злй дороги повѣтовй. По сѣмъ перервано дебату, а слѣдуюче засѣданя назначено на нинѣ.

Справы краевй.

(Розпорядженє въ справѣ управы тютюну). Въ наслѣдокъ рескрипту міністерства выдала львôвска Дирекція скарбу важне для управляючихъ тютюнъ розпорядженє, якъ придержувати ся постановъ о мінімальнôмъ просторѣ, призначенôмъ пôдъ управу тютюну и означати ґрунты призначенй пôдъ управу тютюну.

Пôсля постановы §. 13 инструкціѣ для плантаторôвъ тютюну въ Галичинѣ и на Буковинѣ зъ 1869 р. — плантаторы тютюну суть обовязанй оповѣстити ґрунтъ, призначеный пôдъ управу, обшару що найменше 200 квадратовыхъ сяжнѣвъ, або 720 квадратовыхъ метрôвъ, и сей ґрунтъ цѣлый засадити тютюномъ. Сей параґрафъ инструкціѣ мѣстить всобѣ заразомъ постанову, що такôй громадѣ, въ котрôй не зголошено пôдъ управу тютюну хочь 5 морґôвъ по 1600 квадр. сяжнѣвъ, або 2 гектары и 8800 квадр. метрôвъ, не буде дозволена управа тютюну, якъ рôвножь, що тымъ громадамъ и плантаторамъ, котрй хочь и оповѣстили, не управляли тютюну на мінімальнôмъ обшарѣ, не буде удѣлятись позволеня на управу тютюну въ слѣдуючôмъ роцѣ, хиба коли докажуть, що дѣйстно приладили приписаный обшаръ пôдъ управу и засадили его тютюномъ, а лишь задля посухи, повени и т. п. ростины выгибли.

Послѣдными роками замѣчено, що плантаторы вправдѣ оповѣщують приписаный постановами обшаръ ґрунту, але нѣколи его въ цѣлости не обсаджують тютюномъ. И такъ въ 1890 р. зъ 30 000 плантаторôвъ лишь 20 прц. управляло тютюнъ на поданôмъ обшарѣ а 80 прц. управляло на меншôмъ просторѣ. Зъ тыхъ 80 прц. бôльша половина управляла тютюнъ на меншôмъ просторѣ анѣжь 100 сяжнѣвъ квадр. або 360 метрôвъ квадр.

Власти скарбовй уважають, що така управа тютюну приносить шкоду якъ плантаторамъ такъ и скарбови, бо неможлива раціональна управа на дрôбныхъ кусникахъ, а знову плантаторы мабуть хотять на дрôбныхъ просторахъ продуковати тютюнъ для своеи потребы.

Зважаючи на економічнй вôдносины краю, власти скарбовй не придержувались строго приписôвъ розпорядженя, бо можна було вылученемъ многихъ тысячѣвъ плантаторôвъ вôдъ управы тютюну пôдорвати силу податкову и истноване стану селяньского. Однакъ поминане тыхъ приписôвъ не довело бы нѣколи до раціональнои управы тютюну въ Галичинѣ и выставило бы скарбъ на страты, для того міністерство скарбу зарядило, щобы вôдъ 1895 року приступити строго и безвзглядно до переведеня постановъ §. 13 инструкціѣ для плантаторôвъ.

На основѣ рескрипту міністерства рѣшила Дирекція скарбу невôдкличнo, що тй громады, котрй въ рокахъ 1892 и 1893, а бодай въ 1894 р. не обсадять тютюномъ що найменше 5 морґôвъ, а плантаторы каждый мінімумъ 200 квадр., сяжнѣвъ — будуть вôдъ 1895 р. почавши разъ на все безвзглядно вôдъ управы тютюну вылученй.

Щобы се розпорядженє не захопило несподѣвано плантаторôвъ, поручила Дирекція повѣдомити зверхности громадскй. Плантаторы мають докладно означити ґрунтъ пôдъ

— А кривды менѣ нѣякои не буде, прошу ласки пана?

— Якй вы дурнй, дѣду! — сказавъ панъ трохи сердито, та все пильно оглядавъ его вôдъ нôгъ до головы.

— Коли такъ, то добре панонько!

Кажучи то насунувъ шапку на голову и стукаючи палицею, пôшовъ хутко за паномъ въ бобровôмъ ковнѣри.

Прийшли. Дивить ся довкола старый Онефро, де вôнъ, и здаесь ему, що у фотоґрафа. Га! яку дадуть ему тутъ роботу, коли вôнъ не знае малювати, а за то чей, що вôнъ буде лишь сидѣти якъ намальованый, не схотять его годувати та ще й платити.

Такъ роздумуе собѣ дѣдусь, а ту панъ фотоґрафъ казавъ ему сѣдати на стôльци въ своѣй робôтни, въ котрôй склянна крыша и якійсь дивнй прилады и, кидаючи що хвиля на него окомъ, зачинае щось тамъ рысувати чи малювати. Онѣфро сидить и зъ дива не сходить, та Богъ знае, якй думки приходять ему на голову, а панъ фотоґрафъ мовчить якъ заклятый и все свое робить.

Наконецъ навкучило ся старому мовчати и вôнъ вôдваживъ ся вôдозватись:

— Чи нѣчого бôльше нема до роботы, панонъку?

— Сидѣть, сидѣть, дѣду, а возьмѣть ще лишь шапку на голову.

Дѣдъ наложивъ шапку и думае собѣ, що то зъ того буде, а тутъ одна смѣла думка такъ и пхае ся ему въ голову: може то зъ него беруть фотоґрафію? Може, а хибажь вôнъ такій хорошій, щобъ ажь его портретъ робити!

Минула година, минае й друга. Дѣдъ починае вже вертѣти ся на стôльци, щобъ не заснути, тымъ бôльше, що въ робôтни було досыть тепло, коли вкôнци панъ фотоґрафъ покинувъ свою роботу и сказавъ до него:

— Ну, що навкучилось вамъ, дѣдусю? Заждѣть, кажу вамъ дати ѣсти.

Дали ему попоѣсти. Дѣдъ попоѣвъ якъ ще нѣколи, а все то було таке смачне, якъ колибъ у него въ ротѣ бувъ чужій, не свôй, языкъ.

Гм! не тяжка праця, думае собѣ Онѣфро, а такъ працювати мôгъ бы вôнъ ще довго, ба! навѣть до самои смерти, лишь якось маркотно такъ сидѣти, сперти руки на палицю дармуючи, бо по снѣданку, бачите, казавъ ему панъ фотоґрафъ знову сѣсти якъ передъ тымъ, и такъ само держати руки. Сидить и мовчить, а все споглядае на своего добродѣя, котрый и собѣ споглядае на него та щось тамъ маже собѣ пôдъ носомъ. Отъ, кобы такъ хочь люльку можна закурити, то якось бы стало вôдраднѣйше, а тютюну знайде ся тамъ десь трохи у него въ кишени.

Думае собѣ такъ нашъ дѣдъ о люльочцѣ, але боить ся вôдозватись; а тутъ такъ его кортить, що ажь не дае супокою.

Таки не выдаржавъ и отворивъ губу:

— Панонъку ласкавй!

— А чого вамъ, дѣду?

— Люльочка, панонъку, не шкодить?

— Люлька, знаменито, знаменито! Закурѣть собѣ, дѣдусю, але лѣву руку держѣть на палици.

И Онѣфро закуривъ, а добрый панокъ поправивъ лишь положене руки и дальше свое смарувавъ.

Вôдъ люльочки й перестало дѣдови робити ся маркотно, а на гадку насувались ему цѣлй рої мрѣй. Сидить собѣ дѣдиско, якъ якій панъ и пакае поволи люльочку. Ой, нагодилажь ся ему робота, нагодила, о якôй ему й не снило ся, о якôй, вôдъ коли жие, не чувавъ. Гм! Може есть на свѣтѣ й неодна кривда, але таки рѣчь певна, що есть и щось бôльше.

(Конець буде.)

управу тютюну въ сей способъ, щобы не можна было его перемѣнити. Не выстане подати, що ґрунтъ лежить въ городѣ або въ поли; треба точно означити, чи городъ при хатѣ и въ котрôй сторонѣ села, а для ґрунту въ поли треба подати мѣсцеву назву нивы, або евентуально близше описати сей ґрунтъ.

Переглядъ политичный.

Зъ Вѣдня доносять, що пос. Гогенвартъ заявивъ въ клюбѣ, що сесія парляментарна потягне ся ажь до 15 липня. День предложеня проектôвъ валютовыхъ ще неозначеный. Здаесь, що проекты будуть предложенй межи 12 а 14 с. м.

Угорска Палата пословъ ухвалила на внесеня президента кабінету похоронити міністра Бароша коштомъ державы, а рада міністрôвъ ухвалила поставити въ парляментѣ внесеня, щобы родинѣ Бароша признати рôчну ренту, позаякъ покôйникъ не лишивъ нѣякого маетку.

Велику сенсацію выкликавъ въ Берлинѣ фактъ, що цѣсарь Вільгельмъ именувавъ ґефрайтромъ вояка Ліка, котрый стоячи одного разу на сторожи передъ цѣсарскою палатою застрѣливъ двохъ людей, що пôдпитй его напастували. Цѣсарь призвавъ ще его до себе, пивъ зъ нимъ шампана а вôдтакъ и дарувавъ ему свôй портретъ. Справедливо каже Natz. Ztg., що теперь вже нѣхто не буде безпечный вôдъ воякôвъ, бо они будуть кождого стрѣляти, щобы лишь заслужити собѣ на таке вôдзначене.

Французска рада міністрôвъ ухвалила зажадати вôдъ парляменту 300.000 франкôвъ кредиту на вôдшкодоване для потерпѣвшихъ вôдъ замахôвъ дінамітовыхъ. Крôмъ того мають жѣнка и донька померпюго вже реставратора Веріого достати дожизненну ренту. Слѣдство въ справѣ сего послѣдного замаху мало подати важнй доказы що до виновникôвъ а имена пôдозрѣныхъ выкликують величезну сенсацію.

Новинки.

Львôвъ дня 11 Мая.

— **Гр. кат. комітетови парохіяльному въ Камѣнцѣ Струмиловой** удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь въ приватныхъ фондôвъ 200 зр. запомоги на внутрѣшне устроєне нововыбудованои церкви.

— **Членами ц. к. краевои Рады здоровля** именованй на новыхъ три роки, ажь до кôнця цвѣтня 1895 р.: дръ Фердинандъ Кассіна, лѣкарь повѣтовый въ Перемышли, дръ Адамъ Чижевичъ у Львовѣ, дръ Ж. Крувчиньскій, прімарій львôвского шпиталя, дръ Вікторъ Опольскій, дръ Оскаръ Відманъ и дръ З. Ріґеръ, практичный лѣкарь у Львовѣ; крôмъ того входить до Рады здоровля дръ Іос. Меруновичъ. Выдѣлъ краєвый изъ своєи стороны именувавъ делеґатами дра Ем. Мерчиньского и дра Гр. Зембицкого. Рада здоровля уконституовала ся въ той способъ, що выбрала предсѣдателемъ дра Чижевича а заступникомъ дра Опольского.

— **Въ цивільнôмъ пенсіонатѣ для дѣвчатъ у Вѣдни**, котрый має задачу образувати учительки до шкôлъ публичныхъ и выховательки для родинъ, буде въ початкомъ шкôльного року 1892/93 десять опорожненыхъ державныхъ мѣсць стіпендійныхъ, два мѣсця стіпендійнй цивільнй, одно мѣсце стіпендійне имени ґр. Нако. О мѣсця тй старати ся можуть сироты по обоихъ родичахъ, або лише по вôтци, або въ третôмъ рядѣ по матери, а въ браку сирôтъ, дочки цивільныхъ урядникôвъ державныхъ, о мѣсця же войсковй дочки офіцирôвъ або урядникôвъ войсковыхъ. Кандидатки мають выказати ся: а) вѣкомъ вôдъ 13—15 лѣтъ; б) здоровлємъ и нормальнымъ розвиткомъ фізичнымъ; в) бездоганнымъ поведенємъ; г) укôнченою 6-ою клясою осьмолясовои школы народнои; д) знанємъ языка нѣмецкого и е) початками языка французского и гри на фортепянѣ. — Подання треба вносити найдальше до 15 червня 1892 пôдъ адресою: An die Direction des k. k. Civil-Mädchen-Pensionates, Wien, Josefstädter Strasse Nr. 41. — Крôмъ того мусить кандидатка залучити реверсъ, що обовязує ся по выходѣ зъ пенсіонату бодай 6 лѣтъ працювати яко учителька въ школахъ публичныхъ, або яко выховятелька въ приватныхъ домахъ, дальше леґалізоване свѣдоцтво убожества, вкôнци послѣдный декретъ службовый вôтця а коли єсть сиротою, також метрику смерти одного або обоихъ родичѣвъ. Въ пенсіонатѣ будуть опорожненй и платнй мѣсця по 800 зр. рôчно. Кандидатки мусять выказати ся всѣми наведеными пôдъ а)—е) свѣдоцтвами.

— **Пора огнева** настала у насъ вже на добре, бо нема майже дня, въ котрôмъ не приходилось бы нотувати вѣсти про якій огонь. Симъ разомъ маємо до занотованя огонь въ Любши коло Журавна. Тамъ згорѣла дня 8 с. м въ ночи хата господаря Проця Вôнтона зô всѣма будынками. Огонь бувъ, здаєсь, пôдложеный, бо займилась насамперѣдъ стодола вôдъ поля. Єсть се вже другій огонь въ сѣмъ селѣ сего року. Першій разъ згорѣла въ саму Великодну суботу хата бѣднои вдовицѣ.

— **Взялись до еміґрантôвъ.** Зъ Ню-Йорку доносять, що комісарѣ еміґраційнй въ наслѣдокъ приказу зъ Вашинґтона установили новй обостреня, щобы еміґрантôвъ зъ чужихъ краѣвъ не допускати до Америки. Право забороняюче бѣднымъ приѣзджати до Америки пояснено такъ, що всѣ тй, котрй не будуть мати чимъ заплатити собѣ желѣзницю ажь до мѣсця призначеня и десять долярôвъ (25 зр.) готôвки, будуть змушенй вертати назадъ, зъ вôдки приѣхали. Двѣ недѣлѣ тому назадъ ужито того права першій разъ противъ еміґрантôвъ и показало ся, що 100 еміґрантôвъ не мали або приписаного білєту або готôвки; ихъ вôдослано назадъ до Європы. До десять днѣвъ буде мусѣло вертати що найменше тысячь людей назадъ туды, зъ вôдки приѣхали. Розпорядженє то выкликало, такъ званй „натівісты“, або неприятелѣ чужосторонцѣвъ, котрй ненавидять кождого еміґранта.

— **Крадѣжъ.** Невыслѣдженый доси злодѣй вломивъ ся бувъ въ ночи дня 24 цвѣтня до войсковои кантины 58-го полку пѣхоты въ Станіславови, розбивши столикъ забравъ зъ него книжочку касы ощадности, книжочку касы задатковои на имя Матильды Шеферъ и суму 415 зр. 88 кр., 4 таляры зъ часôвъ Маріѣ Тересы, старй срѣбнй грошѣ, 4 золотй перстенѣ, золотый ланцушокъ и богато переказôвъ почтовыхъ. За злодѣємъ и слѣдъ пропавъ.

— **Звѣрска матерѣ.** Въ Хомяковцѣ коло Гвôздця мешкала Розалія Попелякъ, котра вôдъ довшого вже часу була въ незаконнôй звязи зъ якимсь Богданомъ Яновичемъ. Коли Попелякъ почула, що незадовго будуть наслѣдки тои звязи, просила Яновича о раду, що має робити, а той порадивъ ѣй, щобы она, коли прийде дитина на свѣтъ, задушила єѣ и закопала. Звѣрска мати такъ и зробила та закопала дитину въ гною а Яновичъ ще ѣй въ тôмъ помагавъ. Въ кôлькѣ днѣвъ по тôмъ переходивъ туды якійсь паробикъ та побачивъ тѣло дитины, котре псы выгребали зъ гною. Повѣдомивъ заразъ урядъ громадскій а той жандармерію, котрôй удало ся выслѣдити вырôдну матѣръ. Розалію Попелякъ заразъ арештовано и вôдставлено до Гвôздця до суду а Яновичъ зô страху повѣсивъ ся на дверехъ у власнôй хатѣ. — Про подôбнй выпадки нелюдскости доносять также зъ Буковины. Тамъ знайдено сими днями въ Вербôвцяхъ и Городнику трупы ажь троихъ дѣтей и стверджено, що дѣти погинули въ наслѣдокъ удушеня. Жандармерія арештувала двѣ женщины: Марію Олевичъ и Макрину Донисанъ, пôдозрѣнй о той злочинъ.

— **Пригода кота на желѣзници.** Рѣдка а може й не бувала доси катастрофа стала ся зъ якимсь котомъ на стаціи желѣзницѣ въ Холмѣ. Кôтъ сидѣвъ собѣ спокойно на шинахъ та зачаѣвъ ся на воробцѣ, що посѣдали були недалеко на земли. Въ тôй хвили надъѣхавъ поѣздъ, кôтъ страшно заверещавъ, але выскочивъ ще живцемъ зъ пôдъ колѣсъ машины, лишивъ лишь хвôстъ, котрый колесо ему вôдтяло. Отъ и для кота була наука: нехай не волочить ся по желѣзници, та най не пôдсѣдає на воробцѣ а нехай пильнує хаты и ловить мыши.

— **Недалеко втѣкъ** Ротшільдôвъ касієръ, Єґеръ, що укравъ свому шефови въ Франкфуртѣ 2 міліоны марокъ. Зъ Каира въ Єгиптѣ доносять вже, що его арештовано въ якôмсь готели въ Рамлехъ. Видко, що хотѣвъ черезъ Єгипетъ утечи до Австраліѣ, якъ о тôмъ була добре повѣдомлена нѣмецка поліція, котра и заразъ вôднеслась була телеґрафічно до Мельбурны, щобы тамъ арештувати Єґера, скоро вôнъ лишь туды приѣде. А всежь таки думала поліція, що вôнъ ще сидить въ Брюксели або десь коло Брюкселѣ, бо туды выѣхала була также и его давна коханка, котру опôсля и приарештовано, бо сконстатовано, що она выѣхала туды въ той самъ день, що и Єґеръ. Въ Франкфуртѣ арештовано також тамошного асистента телеґрафічного Мінґендорфа, бо єсть пôдозрѣнє, що вôнъ помôгъ Єґерови утечи. Кажуть, що вôнъ продавъ Єґерови свôй паспортъ за 60 тысячѣвъ марокъ. Крôмъ того арештовано ще й якогось купця Геналя, котрый має бути запутаный въ Єґерôвску крадѣжь.

— **Фільософъ при білярѣ.** Славный анґлійскій фільософъ, Гербертъ Спенцеръ, любить иногдѣ по обѣдѣ заграти собѣ въ біляръ. Одного дня представили ему якогось молодого, повного надѣи мужчину, котрый запросивъ его до партіѣ біляру. Розпочалась гра; але ледви молодый мужчина взявъ другій разъ кій до рукъ, якъ зачавъ такъ знаменито грати, що гравъ вже ажь до кôнця цѣлу партію, а Спенцерови не давъ анѣ разу ударити кулю. Коли скôнчилась гра, урадованый мужчина споглянувъ зъ усмѣхненымъ лицемъ на поважного фільософа, думаючи, що почує вôдъ него слова похвалы, але Спенцеръ вôдозвавъ ся до него: „Мôй пане, мѣрна зручнôсть въ такôй грѣ, єсть ознакою доброго выхованя, але така майстерска гра, якъ вы тутъ єѣ показали, єсть доказомъ змарнованои молодости“. Сказавши то, наложивъ капелюхъ на голову и выйшовъ. Кажуть, що той мужчина не бравъ ся вже нѣколи грати зъ фільософомъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 11 мая. На похоронъ міністра Броша приѣде въ заступствѣ Є. Вел. Цѣсаря ґр. Пааръ. Ґр. Таффе зложивъ свое сочувство вдовици помершого а угорскому правительству сочувство въ имени австрійского правительства.

Петербургъ 11 мая. Станъ здоровля петербурского префекта Ґрессера єсть дуже небезпечный; на тѣлѣ его показались численнй пятна ґанґрены.

Римъ 11 мая. Король поручивъ утворене нового кабінету Джолиттіому.

Брюкселя 11 мая. Палата пословъ ухвалила 78 голосами противъ 48 заведенє въ новôй конституціи т. зв. референдумъ королевского т. є. права палаты рѣшати въ справахъ дотыкаючихъ короля. Міністеръ Бєрне заявивъ що правиця годить ся на сю постанову новои конституціѣ, але противить ся, щобы пôдъ сю постанову пôдтягати також справу одруженя князѣвъ зъ королевского дому. Опôсля постановлено 103 голосами противъ 2 пôддати пôдъ ревізію постанову о наслѣдствѣ престола.

Брюкселя 11 мая. Король розвязавъ парляментъ. Новй выборы розписано на день 14 червня.

Курсъ львôвскій

зъ дня 10 мая 1892.

	платять зр.	кр.	жадають зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	333	—	337	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣтъ	100	80	101	50
„ „ 5% вылъос. зъ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣтъ	98	25	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣтъ.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	58	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	55	—	57	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	105	80	105	70
Гал. фонд. проп. 4%	93	60	94	20
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. зъ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	50	23	50
„ Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	18	30	18	70
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	—	12	10
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	60	5	70
Рубель паперовый	1	24½	1	26½
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	59	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКОВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневниковъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвской" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневниковъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.